

Arrest

nr. 74 999 van 13 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 27 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. SCHOUKENS loco advocaat J. OPSOMMER en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Oekraïens staatsburger van Joodse origine, verklaart de volgende problemen in uw land van herkomst te hebben gekend.

Sinds 1999 was uw man een actief lid van de Groene partij. U deelde zijn politieke ideeën en steunde hem daarin door propaganda te verspreiden. In november 1999 werd u opgepakt door de politie. U werd gewaarschuwd dat u uw politieke activiteiten moest stopzetten en kreeg een boete. In januari 2000 werd uw man voor twee dagen door de politie aangehouden. Na het betalen van een boete en het ondertekenen van een document dat hij het land niet mocht verlaten, kwam hij vrij. Jullie dienden met de hulp van een advocaat tevergeefs klacht in bij het OM en de burgemeester. In februari 2000 werd u geconvoceerd bij de wijkpolitie waar u fysiek belaagd werd door een politiemans. In maart 2000 werd u aangevallen en diende u voor uw verwondingen drie weken te worden gehospitaliseerd. In april

2000 werd jullie winkel in brand gestoken. Op 26/07/2000 werd u opnieuw geslagen en diende u wederom in het hospitaal te worden opgenomen. Twee dagen later kwam uw man u er opzoeken en vertelde dat jullie zoon geslagen was en dat al jullie documenten waren meegenomen. Op 31 juli 2000 vernam u van uw moeder dat uw man gedood was nadat zijn auto tot ontploffing was gebracht. U ontvluchtte uw land en vroeg in augustus 2000 voor de eerste maal asiel aan in België.

Toen u vernam dat uw moeder was overleden keerde u in 2002, zonder dat u een beslissing had ontvangen van het Commissariaat-generaal m.b.t. uw asielaanvraag, terug naar Oekraïne om voor uw vader te zorgen. Uw vader bezocht de synagoge en kwam regelmatig geslagen thuis. Toen u naar de politie ging werd u door hen beledigd omwille van uw origine. In 2008 begon uw zoon een café uit te baten. Onbekenden wilden zijn café overnemen. Uw zoon kwam meermaals geslagen naar huis. Uw zoon diende klacht in bij de politie maar werd er omwille van zijn origine niet geholpen. In december 2010 werden er vernielingen aan zijn café aangebracht. Op 14/01/2011 werd u aangevallen en geslagen. U diende voor één week te worden gehospitaliseerd. Uw aanvallers zeiden dat uw zoon zijn café moest afgeven. U diende tevergeefs klacht in bij de politie. U ontving ook dreigtelefoons. Op 14/03/2011 werd de wagen van uw zoon in brand gestoken. Op 18/03/2011 werd uw zoon het hospitaal in geslagen. U denkt dat de politie achter de aanvallen op u en uw gezin zitten. Toen u en uw schoondochter A. P. (...) (O.V. 6.791.811) uw zoon de volgende dag bezochten in het hospitaal werd er ingebroken in jullie appartement en werden documenten meegenomen. Na overleg met uw zoon besloten jullie het land te ontvluchten. In een minibus kwamen jullie naar België waar u op 30/03/2011 samen met uw schoondochter voor de tweede maal asiel aanvraag. U bent in het bezit van uw geboorteakte, een kopie van een pagina van uw vervallen internationaal paspoort en een bewijs van hospitalisatie.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u en uw schoondochter A. P. (...) (O.V. 6.791.811) omwille van de volgende vaststellingen er niet in slagen jullie asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo vertonen uw verklaringen na vergelijking met deze van uw schoondochter een ernstige tegenstrijdigheid wat betreft de problemen die uw zoon kende toen hij een café uitbaatte. U verklaart immers (CGVS p. 4-5) dat toen uw zoon meermaals met verwondingen thuis kwam nadat hij mishandeld was geweest (sporen van slagen) het gebeurde dat uw zoon hierna naar de dokter ging om zijn hoofd te laten onderzoeken en naar de politie ging om er klacht in te dienen. Uw schoondochter beaamt (CGVS Alexandra p. 4) dat uw zoon een paar keer met sporen van slagen thuis kwam, maar stelt daarentegen dat hij geen medische verzorging nodig had, dat hij toen niet naar een dokter is geweest, en dat hij nooit omwille van deze slagen klacht heeft ingediend.

Verder moet erop gewezen worden dat u aanvankelijk stelde (CGVS p. 5) dat het laatste incident voor jullie vlucht uit Oekraïne de aanval op uw zoon van 18/03/2011 was. Gevraagd of er nog recentere voorvallen waren voor jullie vertrek antwoordt u ontkenend (CGVS p. 7). Pas toen u gevraagd werd waarom u geen bewijsstukken kan voorleggen m.b.t. jullie problemen, verklaarde u dat toen u en uw schoondochter de dag na de aanval op uw zoon hem bezochten in het hospitaal, er werd ingebroken in jullie appartement en documenten werden meegenomen. Bij confrontatie stelt u dat u niet weet waarom u aanvankelijk zei dat het laatste voorval voor jullie vertrek de aanval op uw zoon was. U stelt verder dat u misschien de inbraak in het appartement en de diefstal van documenten minder belangrijk vond. Deze motivering kan niet worden aanvaard. Er mag immers redelijkerwijze van een asielzoeker worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die de aanleiding vormde voor uw vlucht uit jullie land van herkomst aangezien dit belangrijke feiten betreft die de essentie van het asielrelaas uitmaken. Immers, niet alleen is de woninginbraak waarbij belangrijke documenten die betrekking hebben op jullie problemen worden ontvreemd een ingrijpende gebeurtenis; eveneens blijkt uw verklaringen dat jullie na dit laatste voorval terug uw zoon in het hospitaal opzochten en dat hij jullie aanmaande om niet meer terug te keren naar het appartement, maar te gaan leven bij een vriendin, waarna jullie ongeveer tien dagen later het land zijn ontvlucht. De vaststelling dat u het laatste voorval voor jullie vertrek uit Oekraïne aanvankelijk niet spontaan meldde, maakt dat uw verklaringen weinig doorleefd overkomen en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook moet worden opgemerkt dat noch u, noch uw schoondochter een begin van bewijs hebben dat jullie in Oekraïne dergelijke problemen kenden. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij bewijst dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Van al jullie beweringen (CGVS p. 4-7) zoals de schade die werd aangebracht aan het café van uw zoon, de vaststellingen van de politie hieromtrent en de brief van de politie waarin er werd meegedeeld dat de zaak werd geseponneerd, dat uw zoon vaak geslagen werd en daardoor verwondingen opliep, uw klacht bij de politie nadat u was geslagen, de brief van de politie met de melding dat uw klacht was onderzocht maar de zaak werd afgesloten wegens gebrek aan getuigen, de brandstichting van de auto van uw zoon, de aanval op uw zoon waarna hij gehospitaliseerd werd en het onderzoek van de politie hieromtrent, de inbraak in

jullie appartement en ontvreemding van documenten, kan u geen enkel bewijs voorleggen. Uw motivering (CGVS p. 7) dat alle bewijzen werden meegenomen nadat er in uw appartement was ingebroken, is weinig overtuigend gelet op de hierboven vermelde vaststelling dat u aanvankelijk geen melding maakte van deze inbraak en diefstal. Bovendien is het aan de asielzoeker om geregeld pogingen te ondernemen om zich te informeren over de evolutie van zijn problemen en deze van zijn familie, en om er bewijzen van voor te leggen, of tenminste aan te tonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen, hetgeen in casu echter niet het geval is. Gevraagd naar een stand van zaken betreffende uw zoon blijkt uit uw verklaringen immers (CGVS p. 2 & 8) dat u vanuit België slechts éénmaal telefonisch heeft geprobeerd om in contact te komen met hem (via zijn gsm) maar dat dit niet lukte. Verder heeft uw schoondochter 3 à 4 keer haar moeder gebeld die echter geen nieuws had over uw zoon. U heeft geen andere pogingen ondernomen om meer informatie te verkrijgen over uw zoon. U heeft zich zelfs niet eens geïnformeerd wat u vanuit België kan ondernemen om informatie te verkrijgen over uw zoon. Uw motivering dat de vrouw die jullie hielp vluchten naar België had beloofd dat ze ook uw zoon naar hier zou sturen, is onafdoende. Gelet op de ernst van uw beweerde problemen kan er immers verwacht worden dat u niet aflatende en doorgedreven pogingen zou ondernemen om informatie te krijgen over uw zoon. Een dergelijk gedrag duidt op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

U kan evenmin enig overtuigingsstuk voorleggen met betrekking tot de problemen die u zou gekend hebben in 1999-2000, waarvoor u toen een eerste maal asiel aanvraagde in België (zie DVZ 1ste AA; CGVS 2de AA p. 4). Wat betreft het toenmalige politiek engagement van uw man, zoals zijn lidmaatschap van de Groene partij en zijn activiteiten hieromtrent, kan u geen overtuigingsstuk voorleggen. Wat betreft uw aanhouding en deze van uw man door de politie waarna jullie vrijkwamen na het betalen van een boete, jullie klacht bij het openbaar ministerie en bij de burgemeester, de twee aanvallen op u waarna u respectievelijk eens twee weken en drie weken gehospitaliseerd werd, en de brandstichting van jullie winkel, kan u evenmin enig bewijsstuk voorleggen. Meer nog, wat betreft de bomaanslag waarbij uw man om het leven kwam, kan u geen begin van bewijs voorleggen. U verklaart (CGVS p. 8) dat er mogelijks iets over deze aanslag in de media is verschenen maar dat u dit niet met zekerheid weet aangezien u kort hierna Oekraïne had verlaten. U verklaart verder dat toen u in 2002 terugkeerde naar Oekraïne u zelfs niet geprobeerd heeft om informatie over de moord op uw man te bekomen, omdat u toen uw zieke vader moest bijstaan, hetgeen onafdoende is. Ook hier moet immers opgemerkt worden dat gelet op de ernst van dit door u aangehaalde vervolgingsfeit, met name de moord op uw man, er mag verwacht worden dat u veelvuldige en meer doorgedreven pogingen zou ondernemen om informatie hierover te verkrijgen.

Het manifest gebrek aan bewijzen, en het manifest gebrek aan interesse die u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 3) en deze van uw schoondochter (CGVS A. (...) p. 2) inzake jullie vluchtroute van Oekraïne naar België. Jullie reisden in een minibus maar u weet niet welke landen jullie passeerden noch hoe jullie de grenscontroles passeerden noch of jullie een visum hadden. De chauffeurs regelden jullie reis maar jullie weten niet welke documenten ze hiervoor gebruikten noch of er valse documenten voor jullie waren aangemaakt. De chauffeur had jullie evenmin gezegd wat jullie dienden te vertellen bij een eventuele identiteitscontrole. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u en uw schoondochter geen informatie kunnen geven over hoe jullie de grenscontroles passeerden en welke reisdocumenten hiervoor werden gebruikt. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is jullie verklaring volgens dewelke jullie niet weten hoe jullie de grenscontroles passeerden en niet op de hoogte zijn met welke documenten jullie reisden, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw schoondochter jullie paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte en de kopie van een pagina van uw vervallen internationaal paspoort bevatten louter persoonsgegevens. Het bewijs van hospitalisatie levert geen informatie over de door u beweerde omstandigheden dat u diende opgenomen te worden in een hospitaal (zie CGVS p. 4).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair-play-beginsel. In een tweede middel zet verzoekende partij uiteen waarom de bestreden beslissing volgens haar artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schendt. Vervolgens, in een derde middel, roept zij de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verder lijkt verzoekende partij in een vierde middel, getiteld “*Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet*” de schending aan te willen voeren van artikel 3 EVRM. In een vijfde en laatste middel ten slotte, beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 14 EVRM. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De Raad merkt op dat de schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 14 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid tussen verzoekende partij en haar schoondochter omtrent de medische verzorging van de zoon van verzoekende partij, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij de verkeerde conclusies trekt uit hun antwoorden. Uit de verklaringen van verzoekende partij kan worden afgeleid dat haar zoon zich wel liet verzorgen, doch dat hij niet steeds verzorging nodig had. De schoondochter van verzoekende partij verklaarde op haar beurt dat haar echtgenoot zich niet liet verzorgen na de aanval in het café. Verwerende partij meent uit deze verklaringen ten onrechte te kunnen afleiden dat haar schoondochter zou hebben gezegd dat haar echtgenoot zich nooit zou hebben laten verzorgen, zo argumenteert verzoekende partij. Van een tegenstrijdigheid is volgens haar geen sprake. Hierbij wenst verzoekende partij nog op te merken dat haar schoondochter later tijdens haar gehoor heeft opgemerkt dat haar echtgenoot op 18 maart 2011 met zware verwondingen werd gehospitaliseerd. Tevens dient te worden aangekaart dat verwerende partij hieromtrent geen verdere en diepgaande vragen stelt. Uit het naast elkaar leggen van deze twee ongenueanceerde antwoorden, kon de commissaris-generaal hoe dan ook geen argumenten putten om te besluiten dat haar relaas ongeloofwaardig zou zijn. Door op dergelijke wijze te handelen schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van fair-play.

2.2.5.2. De Raad is het niet eens met de stelling van verzoekende partij dat verwerende partij tussen de verklaringen van verzoekende partij en die van haar schoondochter ten onrechte een tegenstrijdigheid heeft vastgesteld. De Raad stelt vast dat de schoondochter van verzoekende partij inderdaad tijdens haar gehoor heeft verklaard dat haar echtgenoot na het incident van 18 maart 2011 gehospitaliseerd werd (administratief dossier, stuk 13, deel 1, gehoorverslag CGVS van 08/11/2011, p. 4). Echter, wat betreft de overige keren dat haar man werd geslagen, wijst de Raad op de volgende passage uit het gehoorverslag:

“man meermaals met verwondingen thuis

hospi : dr? Klacht?

Nog een paar keer sporen van slagen na de aanval op cafe was dit

Medische verzorging nodig?

Nee

Geen dr of hospi?

Nee, nergens geweest” (administratief dossier, stuk 13, deel 1, gehoorverslag CGVS van 08/11/2011, p. 4).

Wat de verklaringen van verzoekende partij aangaande de andere mishandelingen los van het gebeuren op 18 maart 2011 betreft, wenst de Raad het volgende te onderstrepen in het gehoorverslag:

“Zoon nog mishandeld, nog m gehospitaliseerd w?

Nee

Nog medische verzorging voor gezocht?

Het gebeurde dat hij de volgende dag naar de dr ging om z'n hoofd te laten onderzoeken.

Ging u of uw schoondochter soms mee naar de dr?

Nee” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 08/11/2011, p. 5).

De Raad ziet niet in hoe beide versies met elkaar in overeenstemming kunnen worden gebracht. In tegenstelling tot wat verzoekende partij oppert, verklaart de schoondochter van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal wel degelijk dat haar man, buiten zijn eenmalige hospitalisatie op 18 maart 2011, nooit medische hulp heeft ingeroepen. Haar verklaringen zijn geenszins voor interpretatie vatbaar. Uit de *supra* geciteerde passages blijkt eveneens onomstotelijk dat het geen “ongenuanceerde

antwoorden van verzoekende partij en haar schoondochter betreffen, zoals verzoekende partij beweert. De Raad merkt daarenboven op dat verwerende partij tevens in haar beslissing aanhaalt dat verzoekende partij tijdens haar gehoor met betrekking tot de veelvuldige slagen, los van het voorval op 18 maart 2011, heeft gesteld dat haar zoon naar de politie ging om er een klacht in te dienen, terwijl de schoondochter van verzoekende partij heeft gezegd dat haar man nooit omwille van deze slagen klacht heeft ingediend. Laatstgenoemde motivering wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten zodat deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.6.1. Verzoekende partij verklaart niet akkoord te zijn met het standpunt van verwerende partij dat zij flagrant onverschillig blijkt te zijn met betrekking tot de verdere evolutie van haar problemen en die van haar familie. Verzoekende partij legt uit dat zij slechts eenmaal contact heeft proberen op te nemen met haar zoon, omdat haar schoondochter tot viermaal toe telefonisch contact heeft gehad met diens moeder, die laatstgenoemde wist te vertellen dat er geen nieuws was omtrent de toestand van haar echtgenoot. Nu zij via de moeder van haar schoondochter op de hoogte werd gehouden over de situatie van haar zoon, heeft zij dan ook geen andere pogingen genomen om haar zoon persoonlijk te bereiken. Zij wil immers niet dat haar eigen overheid zou weten waar ze zich ophoudt, ook al om haar zoon niet bijkomend in gevaar te brengen, verduidelijkt verzoekende partij. Tenslotte stipt verzoekende partij aan dat verwerende partij er geen rekening mee houdt dat er sinds hun aankomst in België tot vijfmaal toe contact werd gelegd met het thuisfront. Verwerende partij kan volgens haar bijgevolg niet volhouden dat zij geen interesse toont met betrekking tot de situatie.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing duidelijk te lezen staat dat verwerende partij de pogingen die verzoekende partij en diens schoondochter hebben ondernomen om contact te leggen met het thuisfront in acht heeft genomen bij het nemen van haar beslissing. Echter, verwerende partij motiveert in haar beslissing op omstandige wijze dat, gelet op de ernst van de verklaarde problemen, er van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij niet aflatende en ernstige pogingen zou ondernemen om informatie te bekomen omtrent de situatie van haar zoon. Verwerende partij besluit dat het gedrag van verzoekende partij wijst op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse dat deze niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door haar voorgehouden vervolgingsvrees. De Raad is niet in het minst overtuigd door de in het verzoekschrift ondernomen poging om afbreuk te doen aan deze zwaarwichtige vaststellingen. Het komt volgens de Raad immers allerminst overtuigend over dat verzoekende partij zich simpelweg zou contenteren met de melding die de moeder van haar schoondochter zou hebben gedaan "*dat er geen nieuws was omtrent de toestand*" van haar zoon. Het argument van verzoekende partij wordt bovendien volledig ondergraven indien men de letterlijke verklaringen van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal die zij desbetreffend aflegde in acht neemt ("*schoondochter belde moeder, die wist ook van niks*", administratief dossier stuk 4, gehoorverslag CGVS van 08/11/2011, p. 8) alsmede de verklaringen van de schoondochter van verzoekende partij in kwestie ("*ze wist van niets + wilde moeder niet last vallen met dit alles*" administratief dossier, stuk 13, deel 1, gehoorverslag CGVS van 08/11/2011, p. 2). Hieruit blijkt dat de moeder van de schoondochter van verzoekende partij niet eens op de hoogte bleek te zijn van de situatie van haar zoon. De schoondochter van verzoekende partij wenste haar moeder ook niet lastig te vallen met deze zaken. Nu verzoekende partij via de moeder van haar schoondochter geen enkele bijkomende informatie kon bekomen over haar zoon, wiens situatie nochtans naar haar voorhouden zeer prangend was/is, en zij slechts één poging ondernam om haar zoon op te bellen, waarna zij het schijnbaar niet de moeite vond om andere pogingen te ondernemen om met haar zoon in contact te komen en/of informatie over hem te verkrijgen, kon verwerende partij terecht besluiten dat deze houding een dermate grove onverschilligheid en desinteresse inhoudt dat deze niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door haar verklaarde vervolgingsvrees. Het bijkomende argument dat zij aanreikt waarom zij niet vaker heeft geprobeerd om haar zoon te bereiken, met name dat zij haar zoon niet in de problemen wenst te brengen en dat zij niet wil dat haar eigen nationale overheid te weten komt waar zij zich ophoudt, snijdt geen hout aangezien er buiten telefonisch contact tevens andere middelen van communicatie bestaan via dewelke zij haar zoon zou kunnen trachten te bereiken en haar schoondochter daarenboven wel vanuit België meermaals contact heeft opgenomen met haar moeder. De Raad is de mening toegedaan dat deze uitleg, mede gezien de voorgaande uiteenzetting waaruit blijkt dat de andere redenen die verzoekende partij opgeeft waarom zij geen contact meer heeft proberen op te nemen met haar zoon absoluut niet overtuigt, hoe dan ook niet voldoende is om het totale gebrek aan moeite en interesse in de situatie in haar thuisland te vergoelijken.

2.2.7.1. Nopens het gebrek aan begin van bewijs van haar problemen en het laattijdig vermelden van een cruciale gebeurtenis in haar vluchtrelaas, betoogt verzoekende partij ten eerste dat verwerende

partij de bal mislaat nu blijkt dat zij bij haar aankomst in België in het bezit was van haar geboorteakte, een kopie van haar vervallen internationaal paspoort en een bewijs van hospitalisatie.

Ten tweede verduidelijkt verzoekende partij dat alle belangrijke en nuttige documenten waarmee verzoekende partij haar relaas zou kunnen staven, werden meegenomen tijdens de inbraak in haar appartement.

Verzoekende partij stelt dat verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan haar verklaring als zouden deze documenten gestolen zijn tijdens een inbraak, aangezien zij dit incident initieel niet vermeldde. Verzoekende partij verduidelijkt dat zij, toen haar werd gevraagd naar de laatste en belangrijkste gebeurtenis voor haar vertrek uit Oekraïne, hier geen melding van maakte omdat het een subjectieve vraag betreft en verzoekende partij meer belang hechtte aan de aanval op haar zoon. Dit is een subjectief gegeven dat volgens verzoekende partij zeker niet tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen kan leiden.

Zij benadrukt verder dat zij zelf spontaan heeft verteld over de inbraak toen haar vragen werden gesteld over haar documenten. Zij beaamt dat een asielzoeker zijn relaas zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te brengen, doch meent dat verwerende partij een onzorgvuldigheid begaat wanneer die uit het feit dat zij bepaalde feiten niet onmiddellijk ter sprake heeft gebracht, afleidt dat zij bepaalde zaken bewust zou verzwijgen.

2.2.7.2. Met betrekking tot het argument dat zij wel degelijk bewijsstukken heeft voorgelegd, verwijst de Raad eenvoudigweg naar hetgeen omtrent deze documenten in de bestreden beslissing werd gesteld. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat aangaande documenten de conclusie dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht, niet kunnen wijzigen. Het opnieuw verwijzen naar deze reeds besproken stukken, die geen begin van bewijs opleveren voor de door verzoekende partij voorgehouden problemen, is niet dienstig.

Verder tracht verzoekende partij het gebrek aan begin van bewijs goed te praten door een rechtvaardigende uitleg te verschaffen waarom zij in eerste instantie met geen woord repte over de inbraak in haar appartement tijdens dewelke de verschillende bewijsstukken werden ontvreemd. Verzoekende partij stelt hieromtrent in haar verzoekschrift dat zij dit aanvankelijk niet vermeldde omdat zij deze gebeurtenis persoonlijk minder belangrijk vond dan de aanval op haar zoon. De Raad merkt op dat verwerende partij deze uitleg niet heeft aanvaard omdat een woninginbraak, waarbij belangrijke documenten werden ontvreemd die betrekking hebben op de problemen van verzoekende partij, een ingrijpende gebeurtenis betreft, die bovendien het laatste voorval betreft voor de vlucht van verzoekende partij. De vaststelling dat verzoekende partij het laatste voorval voor haar vertrek uit Oekraïne niet spontaan vermeldde, maakt volgens verwerende partij dat haar verklaringen weinig doorleefd overkomen. De loutere herhaling dat verzoekende partij subjectief minder belang hechtte aan deze gebeurtenis, met een begeleidende uitleg waarom het antwoord op zulke subjectieve vraag niet als element kan worden gebruikt om tot de ongeloofwaardigheid van desbetreffende verklaringen te besluiten, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Immers is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij deze inbraak, annex diefstal van uitermate belangrijke documenten, waardoor zij zich onmiddellijk genoodzaakt zag onder te duiken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 08/11/2011, p. 7) en waaruit de immense impact op haar persoonlijk leven ontegensprekelijk blijkt, niet spontaan vermeldt als wezenlijk gegeven in de noodzaak tot haar vlucht, doch dit gegeven pas aanbrengt als verschoningsgrond bij het niet kunnen voorleggen van enig bewijs van het door haar voorgehouden asielaanvraag.

Nu de Raad geen enkel geloof kan hechten aan de inbraak in het appartement van verzoekende partij, tijdens dewelke alle documenten zouden zijn gestolen waarmee zij haar asielaanvraag effectief zou kunnen staven, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij evenmin een verschoningsgrond naar voren brengt voor het manifeste gebrek aan bewijs. Het overtuigt absoluut niet dat verzoekende partij geen enkel bewijsstuk kan bijbrengen van de schade aangericht aan het café van haar zoon, in het bijzonder de vaststellingen van de politie hieromtrent en de brief van de politie waarin werd meegedeeld dat de zaak werd geseponneerd, van de klacht van verzoekende partij bij de politie nadat zij was geslagen, zoals de brief van de politie met de melding dat haar klacht werd onderzocht maar afgesloten wegens gebrek aan getuigen, van de brandstichting van de auto van haar zoon, van de aanval op haar zoon waarna hij diende te worden gehospitaliseerd en van het onderzoek hierover. Ook met betrekking tot de gebeurtenissen in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd geen enkel overtuigend bewijsdocument neergelegd, waarbij vooral in het oog springt dat verzoekende partij er niet in slaagt enig stavingstuk neer te leggen over de bomaanslag waarbij haar echtgenoot om het leven kwam. Verzoekende partij biedt in haar verzoekschrift geen afdoende verklaring voor het ontbreken van deze cruciale bewijselementen. Verzoekende partij schiet op manifeste wijze tekort aan de op haar

rustende bewijslast, waardoor de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder op ernstig wijze wordt ondermijnd.

2.2.8.1. Verzoekende partij stelt dat zij vanaf het begin heeft benadrukt dat zij van Joodse origine is, wat op geen enkel ogenblik door verwerende partij wordt betwist. Hoewel haar Joodse origine aan de basis ligt van de problemen die zij en haar familie in Oekraïne hebben gekend, gaat verwerende partij volgens verzoekende partij voorbij aan dit gegeven, aangezien zij slechts summier wordt ondervraagd omtrent haar religie en de hierdoor ontstane problemen in haar land. Verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij manifest heeft nagelaten enige informatie in te winnen met betrekking tot de huidige situatie voor Joden en andere religieuze minderheden in Oekraïne. Nochtans is het algemeen bekend, zo stelt verzoekende partij, dat er heden een sterk antisemitisme heerst in de Oekraïense deelstaten, dat is doorgedrongen tot de hoogste politieke echelons. Verzoekende partij meent dat er talrijke rapporten van internationale organisaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat Joden in Oekraïne dagdagelijks het slachtoffer worden van willekeurig geweld, waaronder bedreigingen, ontvoeringen en dergelijke meer en dat de Oekraïense overheid weinig onderneemt om paal en perk te stellen aan deze problematiek. Zij benadrukt dat, indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst, zij ginds niet kan rekenen op enige vorm van bescherming. Ter versterking van haar argumentatie citeert verzoekende partij uit het gehoorverslag, haalt zij enkele passages aan uit een aantal mensenrechtenrapporten en voegt zij als bijlage bij het verzoekschrift een drietal rapporten (of een uittreksel ervan) betreffende de mensenrechtensituatie in Oekraïne (bijlagen 2, 3 en 4 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij deze gegevens in acht diende te nemen bij het nemen van haar beslissing.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand in Oekraïne niet volstaan om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst effectief wordt vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Uit de in onderhavig arrest gedane uiteenzettingen blijkt dat aan de concrete problemen die verzoekende partij zou hebben ondervonden en die hun oorzaak vinden in haar etnische origine om verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht. Het bijbrengen van algemene informatie over de mensenrechtensituatie in Oekraïne en de situatie voor Joden in Oekraïne in het bijzonder, volstaat niet om de geloofwaardigheid van haar verklaringen betreffende de door haar persoonlijk beleefde problematiek te herstellen.

2.2.9.1. Inzake de verklaarde reisweg verwijt verzoekende partij verwerende partij dat zij zich louter heeft geïnformeerd over de toegang tot de Schengenzone via de luchthavens van Charles de Gaulle, Schiphol en Frankfurt, waar iedere persoon inderdaad aan een individuele controle wordt onderworpen, terwijl verzoekende partij tijdens haar gehoor zeer duidelijk heeft aangegeven te hebben gereisd in een minibus. Verwerende partij heeft zich niet geïnformeerd bij de lokale Poolse en Slowaakse autoriteiten omtrent de strengheid van de controles inzake toegang tot de Schengenzone. Bovendien, zo stelt verzoekende partij, is het geenszins zeker dat haar reisweg via Polen of Slowakije verliep, nu zij daar door verwerende partij geenszins rond verhoord werd. Tenslotte meent verzoekende partij dat het standpunt van verwerende partij op dit punt geen steek houdt omdat het niet te rijmen valt met de toevloed aan asielzoekers zonder geldige documenten die België dagdagelijks te verwerken krijgt. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar een tweetal nieuwsberichten, die zij aan het verzoekschrift als bijlage heeft gehecht (bijlage 5) waarin hoofdzakelijk wordt gesteld dat door de invoering van het Schengenverdrag de illegale migratie nog versterkt werd.

2.2.9.2. De Raad wijst er ten eerste op dat de bewering van verzoekende partij dat de door verwerende partij gehanteerde informatie niet op haar van toepassing is omdat die slechts handelt over de toegang tot de Schengenzone via de luchthavens van Charles de Gaulle, Schiphol en Frankfurt, niet correct is. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie blijkt immers dat er tevens melding wordt gemaakt van de Poolse grensbewakers (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie, deel 2: Cedoca-antwoorddocument "*Toegang Schengenzone*", p. 2-3).

Wat er ook van zij, uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij niet weet welke landen zij passeerde, noch hoe zij de grenscontroles passeerde, noch of zij over een visum beschikte. Zij verklaarde dat de chauffeurs haar reis en die van haar schoondochter regelden, maar zij weet niet welke documenten ze hiervoor gebruikten en evenmin of er eventueel valse documenten voor hen waren aangemaakt. Tevens verklaart verzoekende partij dat er geen afspraken werden gemaakt met de chauffeur ingeval er een controle zou plaatsvinden (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 08/11/2011, p. 3). De Raad oordeelt dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, nochtans redelijkerwijs kan

worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij en haar schoondochter totaal onwetend zijn over de vluchtroute en over de daarbij gebruikte (valse) documenten en dat zij geen enkele afspraak met de chauffeur hebben gemaakt over wat zij dienden te doen/zeggen tijdens een identiteitscontrole. In het licht van de zeer scherpe controles, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie, is het onwaarschijnlijk is dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klanten niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie.

Uit deze flagrante onwetendheden kan verwerende partij terecht besluiten dat er een vermoeden ontstaat dat verzoekende partij en haar schoondochter hun internationaal paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hen verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden.

Wat betreft het betoog dat het geen steek houdt te stellen dat ingevolge identiteitscontroles de toegang tot de Schengenzone quasi onmogelijk wordt voor personen zonder geldige documenten, nu er de facto wel veel asielzoekers zonder geldige documenten in België geraken, wijst de Raad erop dat het hoe dan ook ongeloofwaardig overkomt dat verzoekende partij en haar schoondochter zich niet gedegen zouden hebben voorbereid om deze beweerde clandestiene vlucht naar de Europese Unie te laten slagen zodat in redelijkheid van haar kan worden verwacht in kennis te zijn van de voormelde gevraagde informatie.

2.2.10. Waar verzoekende partij van mening is dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, herhaalt de Raad dat dit slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

2.2.11. Uit de flagrante tegenstrijdigheden, het aanvankelijk niet vermelden van een cruciale gebeurtenis in haar asielrelaas, het opvallend gebrek aan interesse, het manifest gebrek aan bewijzen en het om verschillende redenen ongeloofwaardig bevinden van de verklaarde reisweg, besluit verwerende partij terecht dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont middels het bijbrengen van enkele (passages uit) mensenrechtenrapporten evenwel niet aan dat er heden in Oekraïne een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten, het gehoorverslag van haar schoondochter en de verdere landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 november 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij het fair-play-beginsel schendt, wijst de Raad erop dat enig gebrek aan fair play niet aan de orde is daar een schending van dit beginsel zich slechts voordoet als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoekende partij toont geenszins aan dat dit *in casu* is gebeurd.

2.2.15. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT